

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 273/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. augusta 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti T. S., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 109/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. S. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 109/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 109/2009 **k o n a l** bez zbytočných priet'ahov.

3. T. S. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Liptovský Mikuláš **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš **j e p o v i n n ý** uhradiť T. S. trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet Advokátskej kancelárie Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 273/2014-14 z 24. apríla 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť T. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 109/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 15. mája 2014 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 13. júna 2014. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Návrh R. B. proti T. S. o zaplataenie 34 590,12 eur s príslušenstvom, bol doručený tunajšiemu súdu dňa 16. 04. 2009 a vec bola zapísaná pod sp. zn. 1 Rob/243/2009.

Okresný súd Liptovský Mikuláš výzvou zo dňa 30. 04. 2009 vyzval navrhovateľku na zaplataenie súdneho poplatku za podaný návrh na začatie konania vo výške 2 075 eur.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 13. 05. 2009, navrhovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne požiadala o priznanie oslobodenia od platenia súdneho poplatku.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č. k. 1 Rob/243/2009-168 zo dňa 18. 05. 2009 navrhovateľke priznal oslobodenie od platenia súdneho poplatku

Okresný súd Liptovský Mikuláš vydal vo veci dňa 02. 06. 2009 pod č. k. 1 Rob/243/2009-169, platobný rozkaz, proti ktorému podal odporca včas odpor s odôvodnením, čím došlo k zrušeniu platobného rozkazu, vec bola dňa 22. 06. 2009 prevedená do registra Cb, veci bola pridelená spisová značka 9Cb/l 09/2009 a vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 14. 09. 2009.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu 13. 07. 2009, právny zástupca odporcu požiadal o zrušenie termínu pojednávania, nakoľko sa nachádzal na dlhodobo vopred plánovanej dovolenke mimo územia SR.

Na pojednávaní dňa 14. 09. 2009 súd procesné rozhodol o zamietnutí návrhu navrhovateľa o odmietnutí odporu odporcu proti platobnému rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 01. 06. 2009, č.k. 1 Rob/243/2009-169. Tým istým dňom súd do zápisnice vypočul oboch účastníkov konania.

Písomné vyhotovenie vyššie uvedeného uznesenia bolo doručené obom právnym zástupcom, proti ktorému podal odporca odvolanie.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 14Cob/258/2009-234 zo dňa 27. 01. 2010 uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Cb/109/2009-219 zo dňa 21. 09. 2009 potvrdil, vec bola vrátená odvolacím súdom dňa 08. 02. 2010 a vo veci bol vytýčený termín pojednávania dňa 14. 09. 2010.

Za účelom doplnenia dokazovania, v zmysle návrhu odporcu a jeho splnomocneného zástupcu, bolo pojednávanie odročené na deň 24. 05. 2010.

Na pojednávaní vytýčenom na deň 24. 05. 2010 súd vypočul svedkyňu A. M., V. M., E. S., P. B. a pojednávanie bolo odročené na 12. 07. 2010 za účelom podrobného

oboznámenia sa odporcu s listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľkou na pojednávaní, ktoré neboli predložené súčasne aj vo fotokópii.

Pojednávanie vytyčené dňa 12. 07. 2010 bolo odročené na 04. 10. 2010 za účelom ďalšieho dokazovania ohľadne dôvodnosti a výšky vyčíslených nárokov navrhovateľkou, ktoré pojednávanie z dôvodu žiadosti zástupcu odporcu o odročenie pojednávania, bolo odročené na deň 05. 11. 2010.

Uvedené pojednávanie bolo odročené na 22. 12. 2010 za účelom doplnenia dokazovania v zmysle návrhov účastníkov, najmä predloženia listinných dôkazov s tým, že splnomocnená zástupkyňa navrhovateľky mala v súdom stanovenej lehote oznámiť, či navrhuje vypočúť znalca. Uvedené pojednávanie bolo z dôvodu žiadosti zástupcu odporcu o odročenie pojednávania, z dôvodu práceneschopnosti odporcu, odročené na neurčito.

Termín pojednávania 09. 02. 2011, na ktorom súd vypočul svedka B. a pojednávanie odročil na 04. 04. 2011 za účelom doplnenia dokazovania v zmysle návrhu odporcu.

Pojednávanie zo dňa 04. 04. 2011 bolo odročené na 25. 05. 2011 za účelom doplnenia v zmysle návrhov účastníkov konania a opätovného predvolania svedkyne A. B. a svedka P. D.

Podaním, doručeným súdu 23. 05. 2011, znalkyňa ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní, preto nový termín pojednávania bol stanovený na deň 20. 06. 2011 (po telefonickom dohovore so svedkyňou), keď na pojednávaní dňa 25. 05. 2011 bol vo veci vypočutý svedok M. D.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu 02. 06. 2011, odporca vzniesol námietku zaujatosti zákonnej sudkyne.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 13Ncb/12/2011-514 zo dňa 16. 08. 2011, zákonnú sudkyňu nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania veci. Spis bol vrátený súdu dňa 19. 08. 2011 a termín pojednávania bol stanovený na deň 12. 10. 2011, ktorý termín bol na žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky, z dôvodu naplánovaného operačného zákroku zo strany jej právneho zástupcu, odročený na 11. 01. 2012.

Termín pojednávania bol zrušený z dôvodu podanej žiadosti právneho zástupcu odporcu o odročenie pojednávania pre kolíziu sinými pojednávaniami a vytyčený nový termín pojednávania na 27. 02. 2012, na ktorom pojednávaní bol vypočutý svedok P. D., A. B. a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom predloženia doplnenia

znaleckého posudku predloženého navrhovateľkou, znalkyne, opätovnej urgencie spoločnosti A., s. r. o., o zaslanie faktúr vystavených spoločnosť navrhovateľke na práce vykonávané v roku 2008 - 2010.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu 07. 05. 2012, právny zástupca navrhovateľky predložil súdu doplnenie znaleckého posudku č. 82/2008, ktorý bol dňa 10. 5. 2012 doručený zástupcovi odporcu.

Na pojednávaní dňa 16. 11. 2012 samosudkyňa využila procesné oprávnenie podľa § 118 ods. 2 O. s. p. a podľa § 100 ods. 1 O. s. p. a pojednávanie odročila za účelom ustanovenia znalca.

Znalecké dokazovanie bolo nariadené uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš 9Cb/109/2009-616 zo dňa 06. 05. 2013.

V odvolaní odporcu proti uzneseniu súdu o zložení preddavku na trovy dôkazu zároveň odporca vzniesol námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 13Ncb/52/2013-647 zo dňa 12. 07. 2013, zákonnú sudkyňu nevytlúčil z pojednávania a rozhodovania veci.

Ďalším uznesením č. k. 13Cob/216/2013-659 zo dňa 25. 09. 2013, Krajský súd v Žiline potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým súd uložil odporcovi zložiť preddavok na trovy dôkazu

Znalecký posudok č. 117/2014 znalkyňa predložila súdu dňa 28. 05. 2014. Následne po predložení spisu súdnym znalcom súd rozhodol o znalečnom.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený s vyjadrením okresného súdu, zistil aj ústavný súd.

Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k veci uviedla, že „sa jedná o vec, ktorá je zložitá skutkovo aj právne, súd vo veci vykonáva pomerne rozsiahle dokazovanie výsluchom svedkov, nariadením znaleckého dokazovania (navrhovateľkou boli predložené tri znalecké posudky)“. K postupu účastníkov konania predsedníčka okresného súdu uviedla, že „pojednávania boli odročované aj z dôvodu žiadosti účastníkov, prípadne ich právnych zástupcov(pojednávania vytyčené na dni 14.09.2009, 22.12.2010 a 11.01.2012 na žiadosť sťažovateľa) spisový materiál bol dvakrát predložený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom voči zákonnej sudkyňi...“.

Podpredsedníčka okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 25. júna 2014 zotrval na svojich tvrdeniach v sťažnosti a nad ich rámec uviedol, že „*vo veci je významná nečinnosť znalca, za ktorú zodpovedá súd... je vecou rozhodnutia konajúceho súdu či uloží poriadkovú pokutu alebo nie*“. Okresný súd podľa názoru sťažovateľa „*nepostupoval s dostatočnou razanciou a okrem poriadkovej pokuty nevyužil ani iné inštitúty, ktorým by odstránil prieťahy v konaní*“. Zároveň vo svojom podaní ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ žalobcom o zaplatenie 34 590,12 € s príslušenstvom, ústavný súd konštatuje, že obdobné žaloby možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto jeho zložitosť po právnej stránke hodnotí ako priemernú, hoci k jeho doterajšej dĺžke prispeli aj početné návrhy účastníkov na dokazovanie a predložené znalecké posudky navrhovateľkou (celkom tri, pozn.), pričom nezrovnalosti vyplývajúce z nich museli byť odstránené nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania. Pokiaľ ide o tvrdenie predsedníčky okresného súdu týkajúce sa skutkovej zložitosti veci, ústavný súd pripúšťa istú mieru zložitosti, ale táto sama osebe nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných preťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd zistil a konštatuje, že okolnosti na strane sťažovateľa čiastočne prispeli k celkovej dĺžke konania. Ako už bolo vo vyjadrení podpredsedníčky okresného súdu uvedené viackrát, presnejšie trikrát, bolo potrebné odročiť pojednávania z dôvodov na strane sťažovateľa, ktoré čiastočne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Uvedené skutočnosti vzal ústavný súd do úvahy pri určení finančného zadosťučinenia.

Pokiaľ ide o využitie odvolania ako procesného nástroja proti uzneseniu okresného súdu o povinnosti zložiť preddavok na trovy konania a vznesenie námietky zaujatosti zákonnej sudkyne sťažovateľom, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou musel ústavný súd preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľom uplatnených procesných právach zohľadniť pri posúdení postupu okresného súdu a otázky, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa a v akej miere, respektíve intenzite.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil a identifikoval len jedno obdobie kratšej neodôvodnenej nečinnosti. Tým obdobím nečinnosti v trvaní necelých šiestich mesiacov bolo obdobie od odročenia pojednávania konaného 16. novembra 2012 pre účely ustanovenia znalca, do ustanovenia znalca samotného uznesením zo 6. mája 2013.

Ústavný súd ďalej pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že už samotná skutočnosť, že dokazovanie na súde prvého stupňa trvá vyše päť rokov, aj napriek veľkému počtu pojednávani (celkom desať) svedčí o nesústredenej činnosti okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na vrátenie súdneho spisu Krajským súdom v Žiline (č. 1. 499 súdneho spisu) ako predčasne predloženého z dôvodu, že nebol zaplatený súdny poplatok za podanie námietky zaujatosti, hoci sťažovateľ ako účastník konania nebol oslobodený od súdnych poplatkov. Takisto za nesústredený postup okresného súdu možno označiť neschopnosť zabezpečiť znalecký posudok v lehote približne jedného roka, pričom existencia troch predchádzajúcich posudkov bola v tomto smere nepochybne výhodou pri stanovení času potrebného na vypracovanie znalecké posudku.

Ústavný súd na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 9 Cb 109/2009, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného

práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 9 Cb 109/2009 konal bez zbytočných prietahov, pretože okresný súd vo veci do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti nerozhodol (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ktoré odôvodnil intenzitou zásahov do jeho práv, ako aj dĺžkou ich trvania.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, považoval

ústavný súd priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca s'ťažovateľa si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 340,89 €.

Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 804 €. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie s'ťažnosti) po 134 €. Ďalej má právny zástupca s'ťažovateľa nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,04 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca tvrdí, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto by sa odmena a náhrady mali navýšiť podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Tvrdená skutočnosť, že právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, nebola v konaní preukázaná (dokladovaná), preto ústavný súd priznal náhradu trov konania tak, ako to vyplývalo z obsahu spisu. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal s'ťažovateľovi, spolu predstavuje teda sumu 284,08 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2014